

ΓΚΥ ΔΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΓΙΣ τῶν διαπρεπεστέρων νεωτέρων συγγραφέων τῆς Γαλλίας, μία ἀπό τὰς μεγαλειότερας φιλολογικᾶς φυσιογνωμίας τοῦ αἰῶνός μας. Τ' ὄνομά του καὶ τὰ ἔργα του κατέστησαν γνωστότατα, ἡ φήμη του ὑπερέβη πολὺ τὰ ὅρια τῆς Γαλλίας.

Ἐγεννήθη τὴν 5 Αὐγούστου 1850. Τῷ 1892 παρέρφρονησεν, ἀποπειραθεὶς ν' αὐτοκτονήσῃ ἐν Κάνναις καὶ ἐγκλεισθεὶς εἰς τι φρενοκομεῖον ἐν Παρισίοις, μετὰ ἐνὸς ἔτους ἀγωνίαν καὶ ἐξάντησιν, ἀπέθικεν.

Ὁ Μωπασσάν ἦτο ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ μεγάλου συγγραφέως Γουσταύου Φλωμπέρ, προσεπάθησε δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ τῶν ἔργων του νὰ διδαχθῆ, ἀναδεικνύων συγχρόνως πνεῦμα ἀτομικὸν καὶ προσωπικὴν

παράτηρσιν. Καὶ ἐκ τῶν διαφόρων Νορμανδικῶν τύπων τοῦ διδασκάλου του Φλωμπέρ, ἐποίησεν ἓνα τύπον ἀνθρώπου ἐγώιστου καὶ ἀπαισιοδόξου. Κατ' ἀρχὰς ἦτο ὑπαδὸς τῆς σχολῆς τοῦ Ζολᾶ καὶ συνειργάσθη εἰς τὰς «Soirées de Médan» τῷ 1880, καὶ τότε ἐδημοσίευσεν τὸ ἔξοχον καὶ ἀπαράμιλλον διήγημά του «Boule de Souif» ἀναφερόμενον εἰς ἐπιστάδιον τῆς γερμανικῆς κατοχῆς ἐν Νορμανδίᾳ.

Ἐγραψε πολλὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματα, τινὰ δὲ σικηρικὰ ἔργα. Τὰ διηγήματά του, τὰ δραματικὰ ὡς καὶ τὰ φιλελεύθερα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀντικατέστησε τὰς τόσον ἀγαπητὰς περιγραφὰς εἰς τοὺς νατουραλιστὰς διὰ θαυμαστῆς συντομίας καὶ ἀκριβείας, ἥτις ἔσχε τὸ ἄκρον ἔωτον τῆς ἐπιτυχίας, θ' ἀπομείνουσιν ὡς ἀριστουργήματα τέχνης, μελέτης, ὕψους, δυνάμεως, ἀπαθανατισθέντα ἐν τῇ παγκοσμίῳ φιλολογίᾳ. Ἐν ἀπὸ τὰ ὑπέροχα διηγήματά του εἶνε καὶ τὸ κατωτέρω παρὰ τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» δημοσιευόμενον — ἡ «Μαρρόκα», — ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ εἰς τὸ δάσος Μονσὼ ἰδρυθέντος μνημείου του ἐν

Παρισίαις τὴν 13 Ὀκτωβρίου 1897. Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἔχει ὡς βάσιν χαριτωμένην Παρισινήν, τύπον τῶν διηγημάτων τοῦ ἀθανάτου συγγραφέως, ἐπὶ ἐδράνου ἐξηπλωμένην καὶ κρατούσαν ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐν βιβλίον τοῦ Μωπασσάν — τὸ «Fort comme la mort», — ὄνειροπολοῦσαν δὲ μετὰ τὴν ἀνάγνωσίν του.

Τὸ μνημεῖον
τοῦ Γεῦ Δὲ Μωπασσάν

Παραπλεύρως τῆς χαριέσσης Παρισινῆς ὑψοῦται ἡ στήλη μετὰ τὴν προτομὴν τοῦ Μωπασσάν, ἧς τὴν εἰκόνα βλέπουσιν ἐνταῦθα οἱ ἀναγνώσταί μας. Κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μνημείου τούτου ἀπαρμιλλῶς καὶ γλαφυρῶς, μετὰ ζωνρὸν σφρίγγος ὠμίλησε καὶ ὁ Ζολᾶ.

Ἄπαντα σχεδὸν τὰ ἔργα τοῦ Μωπασσάν εἶνε τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ πρωτοτυπίας. Ὁ Μωπασσάν ὑπῆρξεν εἰς τῶν πολυγραφωτέρων νεωτέρων συγγραφέων, ἐδημιούργησε δὲ τὴν κολοσσιαίαν ταύτην ἐργασίαν, ἣτις ἀπέδωκεν εἰς τὰ ἔργα του τὴν σφραγίδα τῆς αἰωνιότητος, εἰς διάστημα 10—12 ἐτῶν. Τὰ Διηγήματά του θαυμάζονται ἰδίως διὰ τὴν διαύγειαν καὶ τὸ ἔντονον τοῦ ὕφους των,

διὰ τὴν ὑψίστην πρωτοτυπίαν των καὶ διὰ τὴν δύναμιν τῆς φαντασίας τοῦ συγγραφέως των. Ὁ πρόωρος καὶ τόσο τραγικὸς θάνατός του κατέθλιψε τὰς χιλιάδας τῶν θαυμαστῶν του, ὑπῆρξε δὲ διὰ τὴν γαλλικὴν φιλολογίαν μεγάλη ἀπώλεια.

Μ Α Ρ Ο Κ Α

ΦΙΛΕ μου, μοῦ ἐζήτησες νὰ σοῦ στείλω τὰς ἐντυπώσεις μου, τὰς περιπετείας μου καὶ ἰδίως τὰς ἐρωτικὰς ἱστορίας μου ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης τῆς Ἀφρικῆς, ἣτις μὲ εἴλκυε πρὸ τόσο χρόνου. Ἐγελοῦσες πολὺ, προκαταβολικῶς μὲ τοὺς μαύρους ἔρωτάς μου, καθὼς ἔλεγες καὶ μ' ἔβλεπες ἤδη ἐπανερχόμενον μαζί μὲ καμμιά ἀνδρογυναίκα ἑβενόχρου, μ' ἓνα κίτρινο φουλᾶρι εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κλονιζομένην, μετὰ λαμπρὰ ἐνδύματα.

Θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά τῶν Μαύρων ἀναμφιβόλως. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ποῦ εἶδον, μοῦ ἐκίνησαν τὴν περιέργειαν νὰ βουτήξω σ' αὐτὴ τὴ μελάνη ἢ ἀρχὴ μου δὲ ὑπῆρξεν εὐτυχὴς ἐδοκίμασα καὶ τι καλλίτερον καὶ ἰδιαιτέρως πρωτότυπον.

Μοῦ ἔγραφες εἰς τὴν τελευταίαν σου ἐπιστολήν: «Ὅταν γνωρίζω πῶς ἀγαποῦν εἰς τι μέρος, εἰξεύρω νὰ σοῦ περιγράψω αὐτὸ τὸ μέρος, ἂν καὶ δὲν τὸ εἶδα ποτέ». Μάθε, ὅτι ἐδῶ ἀγαποῦν μανιωδῶς. Αἰσθάνεται